

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

STEČAJNI VJEROVNIK/KUPAC: CAPTURIS d.o.o., OIB: 26726754649, Split, Kralja Zvonimira 14, zastupan po direktoru Miroslavu Jeličiću Purku, OIB: 88126237323, a ovaj zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Juričko & partneri d.o.o.

ČLAN DRUŠTVA S.Š. OTOK d.o.o. : SENAD ŠUTIĆ, , OIB: 48251610104, Bosna i Hercegovina, 75300 Lukavac, Tuzlanski odred bb, zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Juričko & partneri d.o.o.

ZA VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

REVIZIJA

***protiv rješenja Visokog trgovačkog suda RH
posl. br. Pž-3726/2020, od 22. rujna 2020. g.***

Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Revd 3771/2020 od dana 14. travnja 2021.g. dopuštena je revizija stečajnih vjerovnika protiv rješenja Visokog trgovačkog suda RH br. br. Pž-3726/2020, od 22. rujna 2020. g., zbog slijedećeg pravnog pitanja:

Predstavlja li putni trošak stečajnog upravitelja od njegovog mjesta prebivališta koje je izvan sjedišta suda do sjedišta suda stvarni trošak u smislu čl. 94. Stečajnog zakona, odnosno ostvaruje li stečajni upravitelj pravo na naknadu putnog troška od svog prebivališta pa do županije u kojoj sjedište ima sud pred kojim se vodi stečajni postupak?

U obrazloženju odluke Vrhovnog suda navedeno je kako su ispunjene pretpostavke za dopuštenost revizije u smislu odredbe članka 385.a st. 1. alineja 1. Zakona o parničnom postupku zbog pravnog pitanja navedenog u izreci rješenja, jer da je riječ o pravnom pitanju o kojem nema prakse revizijskog suda, a sudska praksa Visokog trgovačkog suda RH nije jedinstvena.

U skladu s navedenim, izjavljuje se revizija zbog pravnog pitanja važnog za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni i za razvoj prava kroz sudsku praksu, a s obzirom da se radi o pravnom pitanju o kojem nema prakse revizijskog suda, a sudska praksa Visokog trgovačkog suda RH nije jedinstvena.

Prvostupanjski sud u predmetu pod gornjim poslovnim brojem donio je odluku o naknadi stvarnih troškova stečajnom upravitelju Jozi Jelaviću u koju naknadu je uračunao ukupan zatraženi putni trošak i to baš od sjedišta suda do mjesta prebivališta stečajnog upravitelja, a koje mjesto prebivališta je izvan županije u kojoj je sjedište stečajnog suda.

Stečajnim zakonom (Narodne novine br. 71/2015, 104/2017), i to baš člankom 77. stavak 1. propisano je da se za stečajnog upravitelja može imenovati osoba upisana na listi stečajnih upravitelja za područje nadležnoga suda, člankom 78. stavak 3. da osoba može biti upisana na listu stečajnih upravitelja za područje nadležnosti jednog ili više sudova, dok je člankom 84. stavkom 1. istog Zakona propisano da se izbor stečajnoga upravitelja u stečajnom postupku obavlja metodom slučajnoga odabira s liste A stečajnih upravitelja za područje nadležnoga suda, ako Zakonom nije drukčije određeno.

Dakle, iz navedenih zakonski odredbi jasno proizlazi kako je **pravo, a ne obveza** stečajnog upravitelja da se prijavi na listi stečajnih upravitelja na području više sudova u RH. Stoga je očito da svaki stečajni upravitelj samostalno bira i odlučuje na području kojeg suda će se prijaviti za rad.

Člankom 2. st. 2. Stečajnog zakona određeno je da se stečajni postupak provodi radi skupnoga namirenja vjerovnika stečajnoga dužnika, unovčenjem njegove imovine i podjelom prikupljenih sredstava vjerovnicima.

Člankom 10. Stečajnog zakona određeno je da u predstečajnom i stečajnom postupku na odgovarajući način primjenjuju pravila parničnog postupka u postupku pred trgovačkim sudovima.

Člankom 10. Zakona o parničnom postupku propisana je zakonska obveza suda da se brine o ekonomičnosti postupka.

Dakle, iz prethodno navedenih zakonskih odredbi jasno je kako je cilj stečajnog postupka namirenje vjerovnika stečajnog dužnika na što ekonomičniji način, pa je stoga potrebno da se stečajni postupak okonča sa što manjim troškovima koje terete stečajnu masu, te što bržim unovčenjem imovine ili nastavkom djelatnosti ukoliko je to moguće.

Stoga je više nego očito kako je jedan od prvih ciljeva stečajnog postupka smanjenje troškova stečajne mase, a što se svakako ne postiže priznavanjem predmetnih troškova stečajnom upravitelju.

Npr. ukoliko bi se stečajni upravitelj sa sjedištem u Osijeku prijavio na listu pred Trgovačkim sudom u Dubrovniku troškovi samo jednog povratnog putovanja (780 km u jednom smjeru + cestarina) na ispitno ročište bi iznosili cca 4.000,00 kuna.

Iz ovakvog primjera očito je kako se pogoduje ostvarenju interesa upravo suprotnih ciljevima stečajnog postupka, a to je rast troškova stečajne mase, te smanjenje vjerojatnosti namirenja vjerovnika.

Nadalje, kako stečajni dužnik i stečajni vjerovnici nemaju utjecanja na izbor stečajnog upravitelja priznavanjem predmetnih troškova stečajnom upravitelju, sudionici u stečajnom postupku stavljeni su u neravnotežan položaj, jer troškovi stečajnog postupka ovise o slučajnom odabiru stečajnog upravitelja, a

što svakako nije namjera zakonodavca. Takvim postupanjem se krši i temeljno ustavno pravo iz članka 11. Ustava RH, o jednakosti svih pred zakonom (neovisno o sjedištu stečajnog dužnika ili prebivalištu stečajnog upravitelja).

Zakonodavac je ovlastio stečajne upravitelje da rade na području cijele RH, kao što je to dopustio i odvjetnicima, međutim izbor je svakog pojedinog stečajnog upravitelja da odluči na području kojeg suda će djelovati. Stoga bi upravo stečajni upravitelj, koji je odlučio raditi na području udaljene županije bio dužan snositi svoj putni trošak.

Dakle, jasno je kako je cilj zakonodavca omogućiti rad stečajnih upravitelja na području cijele RH, ali svakako ne na trošak stečajnog dužnika.

Stečajni dužnik nema izbora prilikom izbor stečajnog upravitelja, ali kako na području svakog suda ima dovoljan broj sposobnih stečajnih upravitelja koji imaju sjedište na njegovom području, ima pravo, a to mu i Stečajni zakon omogućava, na što niže troškove koje je dužan podmiriti stečajnom upravitelju. Naime, cilj stečajnog postupka bi trebao biti uz što manje troškove namiriti vjerovnike i srediti poslovanje stečajnog dužnika. Stečajni postupak svakako ne bi trebao biti sebi svrha, a do čega dolazi iracionalnim povećanjem troškova tog postupka.

Nadalje, supsidijarno se u ovom slučaju može primijeniti i praksa koju je Vrhovni sud RH već zauzeo, a vezano za snošenje troškova odvjetnika u slučaju zastupanja stranke na sudu izvan sjedišta njegove kancelarije, a prema kojoj se neće obistiniti troškovi puta odvjetnika od pisarnice do suda izvan njegovog sjedišta, kao što mu se neće priznati troškovi izbivanja iz pisarnice, s obzirom da na području svakog suda ima mnoštvo odvjetnika koji mogu zastupati stranku u postupku pa teret troška angažiranja odvjetnika izvan sjedišta suda pada na onu stranku koja ga je angažirala.

Dakle, izbor je stranke da podmiri osobno troškove odvjetnika ili angažira odvjetnika iz sjedišta suda, kao što je i pravo stečajnog upravitelja da izabere na području koji sudova će raditi, a time i da snosi povećani trošak takvog poslovanja. Očito je kako je dosadašnja praksa u sličnim situacijama zauzela stajalište kako strana koja nema pravo izbora, ne mora ni snositi povećane troškove onoga koji taj izbor ima.

U konkretnom slučaju okolnost da je stečajni upravitelj svjesno odabrao obavljati poslove i na području izvan svog mjesta prebivališta, radi čega mu je nastao izvanredni trošak, ne može ići na trošak stečajne mase i stečajnih vjerovnika, posebno pored nesporne činjenice da na listi postoji dovoljno stečajnih upravitelja s mjestom prebivališta na području sjedišta suda – Splitsko-dalmatinskoj županiji. Takvu praksu zauzeo je VTS u odlukama posl. br. PŽ-6045/2018, PŽ -4409/2020.

Slijedom navedenog, stečajnom upravitelju trebao je biti priznat trošak putnih troškova tek za onaj dio putnih troškova koji je ostvaren na području nadležnog suda, a ne do mjesta svog prebivališta (praksa VTS-a : odluke PŽ-6045/2018, PŽ -4409/2020, i dr.) zbog svega prethodno navedenog.

S obzirom je praksa drugostupanjskog suda različita, a ovo pitanje je bitno radi osiguranja jedinstvene primjene prava i ravnopravnost svih u primjeni, predlaže se usvojiti ovu reviziju i preinačiti pobijano rješenje, a podredno isto ukinuti i vratiti drugostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

U Splitu, 23. lipnja 2021.g,

POPIS TROŠKA:

- sastav revizije 1.875,00 kuna uvećano za PDV
- pristojba 794,70 kuna